

Index

11. 11. 2017–13. 1. 2018

Lucie Drdova Gallery

Praha

Kurátor výstavy: Jiří Ptáček

LUDÍK DEDOVA GALLERY

Exhibition of
JAN NÁLEVKÁ

11.11.2017
13.01.2018

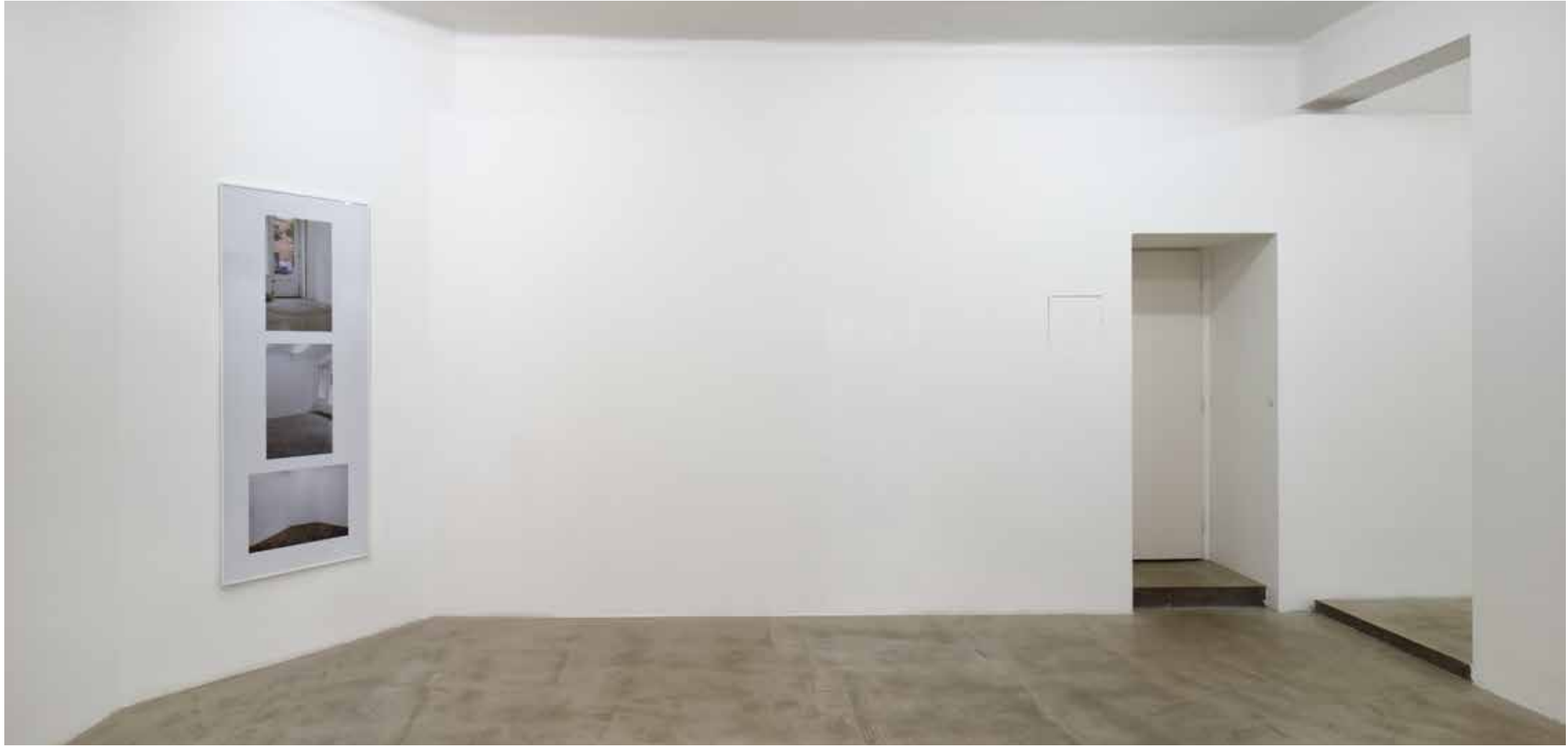
Jan Nálevka is a Czech artist who works in the field of photography and video. He is known for his minimalist and conceptual works, often focusing on interior spaces and architectural details.

Index

JAN NÁLEVKÁ

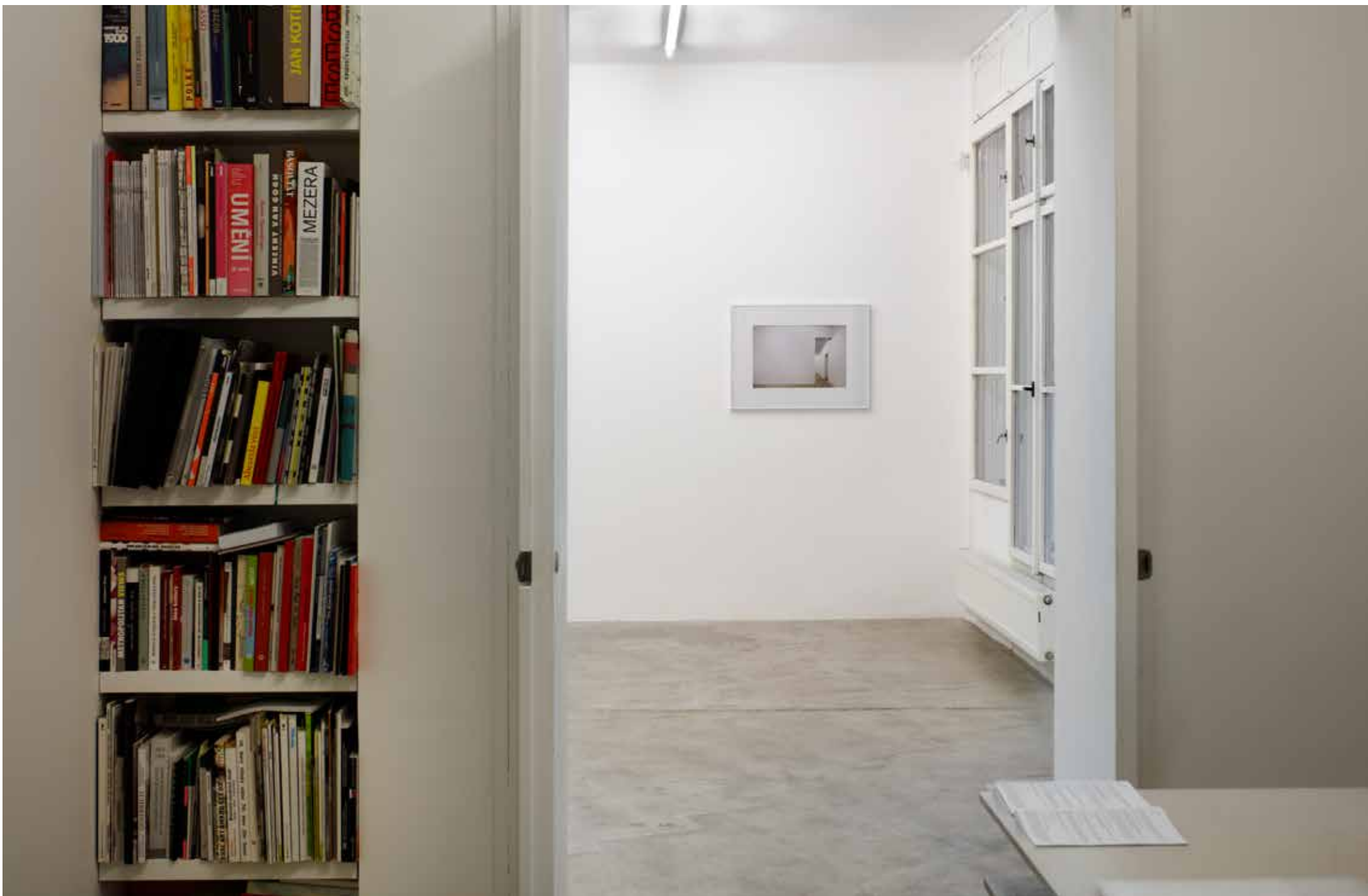
11.11.2017

13.01.2018

POPISKA:

str. 2–10
INDEX
2017, barevná fotografie, 80 x 180 cm, 80 x 144 cm, 80 x 60 cm

Sérii tvoří sedm fotografií, které byly vyfotografovány podle již existující dokumentace výstav v galerii Drdová. Od každého ze sedmi fotografů, který v minulosti v tomto prostoru vytvářel dokumentaci, byla vybrána jedna fotografie, kterou tentýž fotograf znovu vyfotografoval, tentokrát však v prázdné galerii. Na nových fotografiích tedy chybí umělecká díla, která byla původně hlavním motivem záběru. Kompozice, osvětlení i barevná tonalita jsou komponovány tak, aby se maximálně blížily původnímu předobrazu. Pozadí, jako architektonický prostor, ale i jako institucionální zázemí, stejně jako povaha a význam fotografické dokumentace v instituci umění, viděné objektivy umělců/fotografů, se stávají námětem fotografií.

Fotografové: Hynek Alt, Tereza Havlínková, Václav Kopecký, Martin Polák, Ondřej Polák, Tomáš Souček, Jiří Thýn

LABEL:

p. 2–10
INDEX
2017, colour photograph, 80 x 180 cm, 80 x 144 cm, 80 x 60 cm

The seven photographs in the series were taken on the basis of an already existing documentation of exhibitions in Drdová gallery. By each of the seven photographers who documented seven different exhibitions in this space one photograph was selected. The same photographer made identical picture again, this time in an empty gallery space. In the new photographs the artworks, dominant in the original pictures, are missing. The composition, light and colour tonality are maximally similar to that of the model image. The background – the architectural space as well as the institutional infrastructure – and the character and significance of the photographic documentation within the institution of art, as seen through the cameras of artists/photographers, become the subject of the photographs.

The photographers: Hynek Alt, Tereza Havlínková, Václav Kopecký, Martin Polák, Ondřej Polák, Tomáš Souček, Jiří Thýn

JAN NÁLEVKA
INDEX
LUCIE DRDOVA GALLERY
KŘÍŽKOVSKÉHO 10, 130 00 PRAHA 3
11. 11. 2017–13. 1. 2018
kurátor Jiří Ptáček

Komentovaná prohlídka
Zapsal Jiří Ptáček

Kurátor: Dobrý den, vítám vás na komentované prohlídce prázdné galerie. Pochopitelně jsem rád, že nás je málo, protože při vyšší účasti by se Drdova Gallery příliš zaplnila. *(neopětovaný smích)* Je nás patnáct a to je tak akorát.

Návštěvník 1: Dvanáct. S vámi je nás dvanáct.

Kurátor *(popuzeně)*: No, tak dvanáct, na tom tolik nesejde... *(o poznání klidněji)* Jak vidíte, ona ta galerie zas až tak prázdná není, k tomu se ale dostaneme později. Nejdříve vám představím autora.

Mluví o Janu Nálevkovi jako o vizuálním umělci střední generace, který se hlásí ke klasickým konceptuálním přístupům. Popisuje jeho zdrženlivost k rukopisu a odstup, který ho vede k opětovnému promýšlení konceptu ready-made. Opakovaně zmiňuje jeho zájem o téma prázdná a zdůrazňuje, že v jeho tvůrčí činnosti lze vysledovat linii „konstruování prázdná“...

Návštěvník 1: Prázdná galerie není nic nového.

Kurátor: To máte pravdu, v podstatě to je zavedený žánr konceptuálního umění. Pokaždé ale vede naši pozornost k jinému okruhu témat.

Návštěvník 1: Takže?

Kurátor: Takže myslím, že v našem případě jde o odlišné zkušenosti s nějakým místem. Jedna je ta naše fyzická, druhá je zde parafrázovaná fotografiemi v rámech na stěnách.

Návštěvník 2: A ty děláš Jan Nálevka?

Kurátor: Ne, ne, ty si nechal připravit od fotografií, kteří zde v minulosti

pořizovali fotodokumentace výstav. Nálevka každému pouze vybral jeden starší snímek a pak ho požádal, aby se pokusil o jeho co nejvěrnější zopakování, jenže tentokrát v prázdné galerii.

Jako fotografy jmenuje Hynka Alta, Terezu Havlínkovou, Václava Kopeckého, Ondřeje Poláka, Tomáše Součka a Jiřího Thýna.

Návštěvník 1: A Martin Polák...

Kurátor: Toho jsem už říkal, ne?

Návštěvník 1: Neříkal. Říkal jste Ondřeje Poláka.

Kurátor *(opět popuzeně)*: Dobře, tak jo. Takže ještě Martin Polák. Abych byl korektní, bylo to šest fotografií a jedna fotografka. *(neopětovaný smích)* A každý to nafotil jinak. Všichni měli odlišné technické vybavení a fotografovali jinou výstavu, všichni se ale také soustředili na interpretaci konkrétní situace. Přijde mi důležité, že fotografická dokumentace není neutrální výkon, ale vždy subjektivně odstíněný výklad.

Návštěvník 1: Ale zas až takovou svobodu fotograf nemá, ne?

Kurátor: Řídí se zadáním, kterým je nafotit výstavu... Ale to možná odbíháme od toho podstatného. Na naší výstavě je ale asi důležité, že prázdná galerie s fotografiemi prázdné galerie obrací pozornost k instituci galerie.

Návštěvník 2: A ty fotografie tedy popisují její prostor?

Kurátor: Do jisté míry ano, ale prázdný interiér by vám fotograf zdokumentoval trochu jinak...

Návštěvník 2: Takže o co jde?

Kurátor: Z fotografií podle mého názoru vypočítáváte, že na nich něco nesedí. Vedle toho, že neodpovídají klasickým dokumentacím interiérů, je na nich vidět, že jsou různě koncipované a různě technicky provedené. Myslím, že je dost důležité, že jaksi nedrží pospolu. Že se hodně liší v přístupu a provedení. Ani umístění v rámech nebo umístění v galerii nepodléhá nějaké konkrétní logice.

Návštěvník 1: Takže to je nesmysl...

Kurátor: Takhle bych to neposuzoval. Vlastně jsou to snímky, kde původní pozadí vystupuje do popředí a upozorňuje na úlohu fotografického zpracování „zprávy“ (*prsty naznačí uvozovky*) o kulturní události.

Návštěvník 1 a návštěvnice 3 odcházejí z galerie. Zastaví se před výlohou a zapálí si cigarety.

Kurátor (*se znatelnou úlevou*): Takže ještě jednou, Nálevka vycházel z významné úlohy fotografické dokumentace při zprostředkování kulturní události, jakou je výstava. Je fakt, že valnou část výstav poznáváme právě jejím prostřednictvím. Na mnoho z nich nepřijdeme, třeba ani nemůžeme, pouze se s nimi seznámíme na Instagramu nebo Facebooku. Obecně vzato s inflací kulturních událostí a rostoucím vlivem síťových platforem, kde fotografie sdílíme, narůstá význam fotografické dokumentace jako paralelního života výstav, ale také celých institucí. Kus dějin umění je už teď dějinami výkladu reprodukcí, tedy výkladu podle výkladu. Jednou bych chtěl umět lépe rozpoznat, jak fyzickou podobu výstav ovlivňuje představa budoucích reprodukcí. Myslím, že k tomu už dochází. I když to není téma, takové jsem už tedy také viděl, tak k tomu může – dokonce bych řekl musí – docházet podprahově.

Z kanceláře vstoupí do výstavního prostoru galeristka.

Galeristka (*omluvně*): Nenechte se rušit.

Projde místností a vklouzne do dveří od zázemí.

Kurátor: Fotografická dokumentace modeluje rovněž naše povědomí o galerijní instituci, podílí se na jejím společenském statusu, na její prestiži. Když máte odpudivou fotografickou dokumentaci, tak to snižuje obraz vaší instituce v očích veřejnosti. (*rozrušeně*) Jako kurátor se můžete strhnout a není vám to nic platný.

Návštěvník 2: To je ale dost smutné, ne?

Kurátor (*stále více rozrušeně*): Bohužel. Fotograf je v tomto ohledu opravdu hodně důležitý. To bych vám mohl povídat... Třeba vloni v Brně... to bylo taky s Nálevkou... to to... to bylo strašný... instalace výstavy se nám moc nepovedla a fotkama to zazdili úplně...

Ze zázemí je slyšet zvuk kávovaru.

Kurátor (*vrací se k rozvážnému tónu*): Jan Nálevka se k transformující se roli fotografické dokumentace nestaví kriticky. Určitě to není nějaká explicitní kritika. Pouze na ni poukazuje revizí těch starších dokumentárních fotografií, kdy fotografům říká, aby se při focení v prázdné galerii přiblížili fotce, kterou tam dělali s nějakým uměním, a tak zdůrazňuje relaci mezi institucí a jejími obrazy, tedy všelijak šířenými reprodukcemi. Za běžných okolností se totiž soudí, že fotograf dokumentuje „umění v galerii“ (*prsty opět naznačí uvozovky*), jenže obrazně řečeno fotí celé institucionální prostředí s jeho pravidly, zvyklostmi a cíli. A jak jsem naznačil, i dokumentace je součástí tohoto institucionálního prostředí a jeho fungování. Na Nálevkových fotkách je to přitom vidět tím víc, že na nich umění není.

Návštěvník 2: Takže to je site-specific?

Kurátor: Víte, že bych neřekl? I když se to na první pohled zdá. Za splnění minima podmínek lze novou verzi této výstavy uskutečnit i v jiné instituci. V podstatě je asi jedinou podmínkou, aby tam výstavy v minulosti dokumentovalo více fotografů. Jinak by nešlo vyzdvihnout tu mnohost a neslučitelnost při vytváření obrazu instituce.

Galeristka se vrací zpět do kanceláře s kávou v konvici.

Galeristka (*omluvně*): Pardon.

Návštěvník 2: Ale je trošku absurdní stát v galerii a dívat se na její fotky.

Kurátor: Takovou smyčku Nálevkova díla obsahují často. Tím se tato výstava drží tématu prázdnoty. A myslím také, že jde hodně o to, jestli absurdnost budete nahlížet negativně nebo pozitivně. Já za ní vždy tuším humor. Takové pomrkávání, které nelze jednoznačně vyložit jako výzvu ke spiklenectví, ale ani jako nekontrolovaný tik. Pochopitelně není vůbec špatně, když se k tomu postavíte jako k absurditě svého druhu. Ještě nějaké otázky?

Ticho, že by se dalo krájet.

Kurátor: Takže vám moc děkuji za pozornost. Galeristka vám připravila malé pohoštění v kanceláři, tak se tam můžeme přesunout.

Návštěvníci přecházejí do kanceláře. Připojují se k nim také návštěvník 1 a návštěvnice 3.

JAN NÁLEVKA
INDEX
LUCIE DRDOVA GALLERY
KŘÍŽKOVSKÉHO 10, 130 00 PRAGUE 3
11. 11. 2017–13. 1. 2018
Curator Jiří Ptáček

Guided Tour
Written down by Jiří Ptáček

Curator: Good morning and welcome to the guided tour of an empty gallery. I'm really happy that there are so few of us 'cause Drdova Gallery would get too crammed if the attendance were higher. *(unrequited laughter)* There are fifteen of us and that's just right.

Visitor 1: Twelve. There's twelve of us including you.

Curator *(grumpily)*: Ok, there's twelve of us, it doesn't really matter... *(in a noticeably calmer tone)* As you can see, the gallery is not that empty after all, but we'll get back to that later. Let me introduce the artist first.

He speaks about Jan Nálevka as a visual artist of the middle generation who employs classic conceptual approaches. He depicts Nálevka's restraint towards signature style and his distance that makes him repeatedly rethink the concept of the ready-made. He repeatedly mentions Nálevka's interest in the theme of emptiness and emphasizes that his creative activities show a line of "constructing emptiness"...

Visitor 1: There's nothing new about an empty gallery...

Curator: You're right about that, it's basically an established genre of conceptual art. But each time it will draw your attention to a different thematic cluster.

Visitor 1: So?

Curator: So I believe that in our case, it's about a different experience of a single place. On one hand, there's our physical experience; on the other hand, there's the experience paraphrased by the framed photographs on the walls.

Visitor 2: And those were made by Jan Nálevka?

Curator: No, not really, he had them made by photographers who have documented the gallery's exhibitions in the past. Nálevka merely chose an older photograph for each of them and asked all of them to retake the photographs as faithfully as possible, only in an empty gallery this time.

The photographers he mentions include Hynek Alt, Tereza Havlínková, Václav Kopecký, Ondřej Polák, Tomáš Souček and Jiří Thýn.

Visitor 1: What about Martin Polák...

Curator: I did name him, didn't I?

Visitor 1: You didn't. You only mentioned Ondřej Polák.

Curator *(grumpily again)*: Ok, you're right. The photographers include Martin Polák as well. To put it correctly, they were six gentlemen and one lady. *(unrequited laughter)* They all took different photos. They all had different technical equipment and also photographed a different exhibition; however, they all tried to interpret a particular situation. I find it important that photographic documentation is not a neutral performance but always a subjective interpretation.

Visitor 1: But the photographers don't have that much freedom either, do they?

Curator: They do an assignment which is to photograph an exhibition... But we're digressing from the point here. What's important about our exhibition is that an empty gallery with photographs of an empty gallery turns our attention to the institution of the gallery.

Visitor 2: So the photographs depict the gallery space?

Curator: Yes, to a degree. But an empty interior would be documented differently by a photographer...

Visitor 2: So what is it about?

Curator: In my opinion, the photographs show you that there's something that isn't quite right about them. Besides the fact that they do not correspond to classic interior documentation, they also show different concepts and technical renditions. I think that it's pretty important that they somehow do not work together; that they're different both in their approach and rendition. Even their placement in frames and in the gallery does not follow a particular logic.

Visitor 1: So they make no sense at all...

Curator: I wouldn't think so. They're actually images where the original background comes to the foreground and highlights the role of the photographic rendition of a "message" *(he makes the quote unquote sign with his fingers)* of a cultural event.

Visitor 1 (male) and Visitor 3 (female) leave the gallery. They stop before the window and light their cigarettes.

Curator *(visibly relieved)*: Let me reiterate. Nálevka draws on the significant role of photographic documentation in the mediation of a cultural event such as an exhibition. As a matter of fact, we learn about a large portion of exhibitions by means of photographic documentation. We will not make it to many of them, we may not be able to come, and will only view them on Instagram and Facebook. In general, the inflation of cultural events and the increasing influence of networking platforms where we share photographs has increased the importance of photographic documentation as a parallel life of exhibitions as well as entire institutions. A large part of art history is now a history of interpretation of reproduction, i.e. an interpretation of an interpretation. One day, I'd like to be able to better tell how the physical appearance of exhibitions is influenced by the notion of future reproductions. I believe that's what's already happening. Although it's not an issue, I've seen such instances already, and I believe it may – I would even say must – be happening on a subliminal level.

The gallerist enters the room from the office.

Gallerist *(apologetically)*: Don't mind me.

She walks through the room and slips through the door to the back office.

Curator: Photographic documentation also models our notion of the gallery institution, helps create its social status, its prestige. If you have repulsive photographic documentation, it damages the image of your institution in the eyes of the public. *(agitatedly)* As a curator, you can bend over backwards and it'll still be of no use.

Visitor 2: That's pretty sad, isn't it?

Curator *(more and more agitatedly)*: Unfortunately. In this respect, the photographer is really, really important. I've got a plenty of stories to tell... For instance last year in Brno... It was Nálevka as well... That... That was awful... The installation of the exhibition didn't quite work out and the photos botched it up completely...

The sound of a coffee machine can be heard from the back office.

Curator *(regains his collected tone)*: Jan Nálevka is not critical about the transforming role of photographic documentation. Definitely not in an explicit way. He merely points it out by revising the older documentary photographs by telling the photographers, who are now photographing an empty gallery, to approach the photograph they once made there with some level of art, and thus accentuating the relation between an institution and its images, i.e. reproductions spread in diverse ways. Under regular conditions, it is believed that a photographer is documenting "art in a gallery" *(he indicates the quote unquote sign by his fingers again)*, however, metaphorically, they are photographing the entire institutional environment and its workings. Nálevka's photographs make it even more apparent as they do not show any art at all.

Visitor 2: So it's site-specific art?

Curator: You know, I wouldn't say so. Although it may seem like it at first glance. If a minimum set of conditions were met, another version of this exhibition could be realized in another institution as well. In fact, the only condition would be that numerous photographers are required to have photographed the exhibitions at the institution in the past. Otherwise, you couldn't highlight the plurality and incompatibility in the making of the image of the institution.

The gallerist re-enters the office with coffee in a pot.

Gallerist (*apologetically*): Pardon me.

Visitor 2: But it's a little absurd to be standing in a gallery and looking at its photographs.

Curator: That's a loop that is often present in Nálevka's work. That's how the exhibition sticks to the theme of emptiness. I also believe that it's a lot about how you decide to perceive absurdity: whether as a negative or a positive thing. I always see humour behind it; a kind of a wink that cannot be univocally read as an invitation to a conspiracy, but neither as an uncontrollable tic. Of course it's not wrong to see it as an absurdity of its kind. Any other questions?

Deadly silence.

Curator: So, thank you so much for your attention. The gallerist has prepared a little refreshment for you at the office so let's move there.

The visitors walk over to the office. They are joined by Visitor 1 and Visitor 3.